

ми докара съсъ думитѣ си нѣкое олежене, сѣкога знаеше да прѣдстави на умѣтъ ми единъ прѣдмѣтъ сходенъ съсъ расположенѣето му, било да се съобрази съсъ него, или малко по малко да се опита да ги измѣни. Не сжмъ позналъ никого съсъ едно по благородно сѣрдце, и малко хора могжтъ да се сравнжтъ съсъ него.

Една голѣма любовь за правдината, една голѣма търпѣливость, едно голѣмо вѣруванѣе у добродѣлѣтата на хората и у помощѣта на Провидѣнието, едно прѣвсходно чюветво за хубавото у сичкитѣ искусства, едно богато въображенѣе за поезия, най любезнитѣ качества на сѣрдцето и на духѣтъ се съединявахж, за да ме направятъ да го обичамъ.

Никакъ не можяхъ да забравяж Оробони, и сѣки день му оплакувахъ загубата. Нѣ често на сѣрдцето ми бѣше драго да мисляж, че, като се отѣрва отъ сичкитѣ злини, и у пазухата на Божеството, и той трѣбува да смѣта мѣжду числото на радоститѣ си радостѣта да ме гледа при единъ приятель нѣ по малко обиченъ отъ него.

Единъ вѣтрѣшенъ гласъ се видеше да ми казува че Оробони не е веке на туй мѣсто за очистванѣе, и съсъ сичко туй азъ сѣ се моляхъ за него. Често още на снѣтъ си въобразявахъ да го виждамъ да се моли за мене, и обичяхъ да вѣрувамъ, че тия сжница не бѣхж произведенѣе на въображенѣето ми, а едно истинско явяванѣе, което бѣше позволилъ Богъ, за да ме утѣши. Не можяхъ, безъ да сжмъ смѣшенъ, да изразяж сичката живость на тия сжница, както и сладостѣта, която нанетина оставяхж у мене цѣли дни наредъ.

По тоя начинъ религиата и приятелството ми за